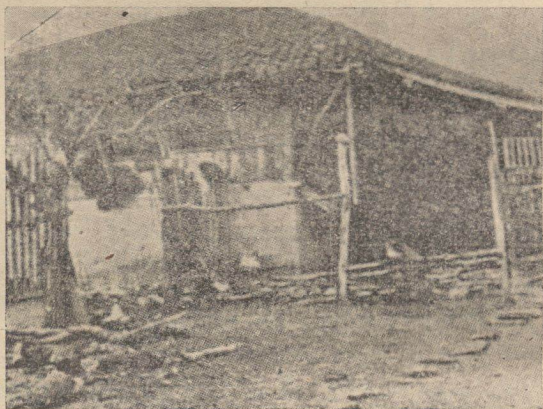

записвали криво. Затова малкитѣ примѣси на думи сж се вмѣкнули неволно и по подражание въ българския езикъ.

Селото се раздѣля отъ дола на две махали: горна (северна) и долна (южна). Махалитѣ се свързватъ съ 3 каменни моста, построени въ разни времена — най-новиятъ презъ 1906 година. Южната махала е по-стара и започвала отъ мочора, водна мѣстность, гдето има извори и изобилна подпочвена вода. Селото се простира на югоизтокъ къмъ Кжпиново по широка поляна, къмъ Радомира, гдето става сборъ по Великденъ, Ивановденъ и Димитровденъ. На сщщото мѣсто

Старовремена кжща.

церовскитѣ българи и първенци нареждли нѣкога посрѣдъ хорото дълга и весела трапеза, а на Гергьовденъ всѣки стопанинъ занасялъ печено агне за молитва и общо гостуване. Доскоро въ долния край на селото, по мариинския пѣтъ имало грамадни и вѣковни церови дървета, въ чиито хралупи се скривали по две-три момчета. Тѣзи церови старци били почитани като свещенни и подъ тѣхъ лѣте, когато настѣпвала суша, се извършвалъ молебень за дъждъ. Този обичай се извършва въ нужда и днесъ.

Старото селище Радомира е оставило живъ споменъ у народа, като мѣсто за служба на Света Тройца, оброчень жертвенъ празникъ. На този день се изпълнявалъ оброкъ. Тукъ сварявали въ голѣми котли (казани), при студения изворъ, овни и телци за гощавка на народа. Това оброчище било едно отъ най-голѣмитѣ спомени, каквото е било и оброчището на мѣстността Лещакъ (Усое¹).

¹) Ив. П. Церовъ. Спомени и бележки за Церова Кория, кн. I.